The Shepherd of Israel

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10:11

. . AND I WILL SET UP ONE SHEPHERD OVER THEM. Ezek. 34:23

PUBLISHED TO BRING TO THE JEWISH PEOPLE KNOWLEDGE OF THEIR TRUE SHEPHERD AND MESSIAH — THE LORD JESUS CHRIST

Subscription Price 50c. a Year.

VOL. 42 - No. 3
NOVEMBER, 1957

Judaism's Desolate House

By Prof. Charles L. Feinberg

As the earthly ministry of the Messiah drew to a close, the storm clouds hung very low, telling of the coming rejection of the Redeemer by His own people. In Matthew 23 after He had denounced the scribes and Pharisees as hypocrites, He turned to the people as a whole and uttered some striking and ominous words. They read: (verses 37-39) "O Jerusalem, Jerusalem, that killeth the prophets, and stoneth them that are sent unto thee! how often would I have gathered thy children together, even as a hen gathereth her chickens under her wings, and ye would not! Behold, your house is left unto you desolate. For I say unto you, Ye shall not see me henceforth, till ye shall say, Blessed is he that cometh in the name of the Lord." Here we have a remarkable resume of Israel's spiritual history, past, present, and future. Their reaction to the message of the prophets in spite of the yearning love of God marks their past. Their present is indicated under the figure of the desolate house. When they greet with joyous acclaim their Messiah as David's greater Son, their future hopes and anticipations will be fulfilled. After so much of denunciation, we have the tenderness and compassion of the Lord set forth. It is the sad lament of disappointed love. After this Jesus the Messiah never taught in public again, and may never have entered the Temple again. These are the last words He ever spoke publicly as a Teacher in the presence of the people. In order more fully to grasp the significance of the awful doom uttered by the Lord, we need to think of three factors.

The three important elements are, first of all,

THE GLORIFIED HOUSE

God always meant for the spiritual service of His people and their approach to Him to be glorified by His presence. Notice it in the tabernacle of Moses. The record reads (Exodus 40:34-38): "Then the cloud covered the tent of meeting, and the glory of the Lord filled the tabernacle. And Moses was not able to enter into the tent of meeting, because the cloud abode thereon, and the glory of the Lord filled the tabernacle. And when the cloud was taken up from over the tabernacle, the children of Israel went onward, throughout all their journeys: but if the cloud was not taken up, then they journeyed not till the day that it was taken up. For the cloud of the Lord was upon the tabernacle by day, and there was fire therein by night, in the sight of all the house of Israel, throughout all their journeys." As little as many realize it, there was over one million dollars worth of material in the construction of the tabernacle. And it was glorified by the presence of the Lord.

A little boy once asked, "Mother, how many gods are there?" A younger brother who heard him said, "Why, one, to be sure." "But how do you know that?" said the one who asked the question. "Because," said his little brother, "God fills every place, so there is no room for any other." Thus it was with the glorious Presence of God in the tabernacle of Moses.

Solomon's temple was one of the great wonders of the ancient world, and was built on a 2:1 scale of the tabernacle. It was the most ornate building in Israel. The appearance it gave, as one came over the Judean hills, was awe-inspiring. It, too, was graced by the glorious presence of the Lord. At the dedication of the temple God accepted the worship there by coming in a glorious cloud to fill the temple. 1 Kings 8:10,11. The temple of Zerubbabel, though less spectacular than Solomon's, was promised glory also. The prophet Haggai promised that the house would know fuller glory in the days of Messiah. Haggai 2:9. When Messiah did appear in it, the glory of the Lord was truly there. John 1:14; Luke 2:29-32. It was this temple which was so extravagantly redecorated by Herod. John 2:20. And it was the one in which the disciples of Christ boasted. Matthew 24:1. From the time that God wrought redemption by blood and power for Israel after they left Egypt, He was interested and desirous of dwelling in their midst. By His presence He graced the tabernacle and the temples that followed. We must keep these truths in mind as we think upon the words of doom spoken by the Messiah.

A second important consideration here, and the one where the emphasis is placed in our passage, is

THE DESOLATE HOUSE

When the Messiah told His people that He was leaving their house desolate to them, it was His last public message to unbelieving Israel in the day of His rejection. Leaving the temple meant not only abandoning it, but the city and land

Has God a Son?

If so, what is His name? Is there any sure way of finding out? We have the answer. It is contained in a 32-page booklet entitled, "What Is His Name? And What Is His Son's Name?" It is yours for 5¢ (stamps will do). This does not even cover cost of printing and mailing, but we want to do our share in helping you get the truth.

THE SHEPHERD OF ISRAEL, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y. Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879

as well. He calls it "your house" not His Father's house. When the temple is described as desolate, its spiritual ruin is meant. It was to be deserted. Over the temple could be written, "Ichabod," for the Glory has departed. Their hour of special privilege and opportunity had come to an end. Notice the parallel: Just as the Babylonians did not destroy the first temple until after the Shechinah had left it (Ezekiel 10), so the Romans did not make an end of the second temple, until after the Messiah had abandoned it. The Shechinah stood at the threshold; so with the Messiah, the Glory of Israel, as He utters His sad cry. Tacitus and Josephus (and we do not vouch for all their statements) tell us that, before the fall of Jerusalem in 70 A.D., the awe-inspiring voice of God was heard saying. "Let us depart hence." Be that as it may, the house was truly desolate, for no salvation was there at the time; though it had been visited by God's salvation in the Messiah. Malachi 3:1. How desolate indeed is the house of Judaism. It was so politically and governmentally for many centuries. The Romans did come and did take away both their place and nation. John 11:48.

Only in our present century have we seen the reversal of this sad desolation, and it is still a difficult situation. As a matter of fact, the Jewish prayer-book still contains the prayer: "Comfort, O Lord our God, the mourners of Zion and the mourners of Jerusalem, and the mourning, ruined, despised, and desolate city: mourning without her sons, ruined without her abodes, despised without her glory, and desolate without inhabitant. And she sits and her head is covered as a barren woman who has not given birth, and legions have devoured her, and worshippers of strange gods have inherited her, and cast thy people Israel to the sword, and they have slain with pride thy godly ones (godly of the Most High). Therefore does Zion weep bitterly. and Jerusalem sends forth her voice." It is desolate still in the spiritual sense: without the Presence of God (He left the temple as in Ezekiel's time); without the service of God (there was no ministration of priests and Levites), and without the favor of God. The cause is clear and the condition is equally manifest. How desolate indeed is Israel's spiritual house: the glory is departed (Ezekiel 10:4; 11:23) the service of God discontinued (Matthew 24:2); the promises of God are still disbelieved; the fathers are disowned; the law desecrated; the covenants discounted; and the Messiah dismissed (John 19:15) "We have no King but Caesar."). Where the Lord does not do the building, all is desolate. Psalm 127:1.

The British Amiralty stated once that the Wilson Liner, "Runo," sunk by a mine in a known minefield, departed from the directions given, which would have insured a safe voyage. In Israel they set at nought God's counsel and would have none of His reproof. Proverbs 1:25. This resulted in their desolate house.

But, thank God, the house which is now desolate will not always be so. Lastly, there will be

THE RESTORED HOUSE

The prophetic Scriptures have much to say as to how this house of Israel will finally be restored. It is even indicated in the final verse of our chapter (Matthew 23:39). But how may it be restored for the individual in Israel today? How can he know the desolate house of Judaism, changed and transformed into the glorious abode of God? It is through simple faith in the Messiah. Romans 10:12,13. Then, the Messiah who left Judaism's house desolate, comes into the life, makes it a temple of the Spirit of God, and sheds abroad in the soul and spirit, His own blessed glory. John 14:23; 1 Corinthians 3:16. When Christ has His place, His rightful place, the house is full of restored glory.

A lady visitor to the great Exhibition at Paris was stricken with a malady which almost took away the power of speech. She grew weaker and weaker, and the end gradually drew near. One word only escaped her lips, and that word was, "Bring — bring — bring —." Flowers, fruit, dainties, treasures from the Exhibition were brought, but she still uttered the word, "Bring —." Friends from a distance were wired for, and hurried to the dying lady. She still uttered the same call, "Bring —." Bewildered and wondering, the watchers noticed the dawning of the Glory. At last the cloud was lifted from her memory, her tongue was loosed, and in a clear and deliberate voice, she exclaimed, "Bring forth the royal diadem, and crown Him Lord of all"; then quietly laid her head on the pillow and fell asleep. The deepest longings of her soul were satisfied as she passed into the presence of the King of Glory. Faith alone will turn your desolate spiritual life into His glorious abode and prepare you for that final enjoyment of eternal glory. The matter is personal and the decision is yours to make now.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.
Established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS

LEOPOLD COHN MEMORIAL BLDG.
236 WEST 72nd STREET
NEW YORK 23, N. Y.

Come To Our Meetings
at 236 West 72d St., New York
Sunday Service — 4:00 P. M.
Wed. Bible Study — 8:00 P. M.

A Drink from the Fountain

O LORD, thou hast searched me, and known me.

Thou knowest my downsitting and mine uprising; thou understandest my thought afar off.

Thou compassest my path and my lying down, and art acquainted with all my ways.

For there is not a word in my tongue, but, lo, O LORD, thou knowest it altogether.

Thou hast beset me behind and before, and laid thine hand upon me.

Such knowledge is too wonderful for me; it is high, I cannot attain unto it.

Whither shall I go from thy Spirit? or whither shall I flee from thy presence?

If I ascend up into heaven, thou art there: if I make my bed in hell, behold, thou art there.

If I take the wings of the morning, and dwell in the uttermost parts of the sea;

Even there shall thy hand lead me, and thy right hand shall hold me.

If I say, Surely the darkness shall cover me; even the night shall be light about me.

Yea, the darkness hideth not from thee; but the night shineth as the day: the darkness and the light are both alike to thee.

For thou hast possessed my reins. thou hast covered me in my mother's womb.

I will praise thee; for I am fearfully and wonderfully made: marvelous are thy works; and that my soul knoweth right well.

My substance was not hid from thee when I was made in secret, and curiously wrought in the lowest parts of the earth.

Thine eyes did see my substance, yet being unperfect; and in thy book all my members were written, which in continuance were fashioned, when as yet there was none of them.

How precious also are thy thoughts unto me, O God! how great is the sum of them!

If I should count them, they are more in number than the sand: when I awake, I am still with thee.

Surely thou wilt slay the wicked, O God: depart from me therefore, ye bloody men.

For they speak against thee wickedly, and thine enemies take thy name in vain.

Do not I hate them, O LORD, that hate thee? and am not I grieved with those that rise up against thee?

I hate them with perfect hatred: I count them mine enemies.

Search me, O God, and know my heart: try me, and know my thoughts:

And see if there be any wicked way in me, and lead me in the way everlasting.

(Psalm 139)

איז אַוועק. די שעה פון פּריווילעגיעס און געלעגנהייטן איז פאַרביי. ליג אַכט אויפן פאַרגלייך. אַזויווי די באַבילאָנער האָבן נישט צעשטערט דעם ערשטן בית המקדש ביז די שכינה האָט עס פאַרלאָזן (יחזקאל 10) אַזוי האָבן די רוימער נישט צעשטערט דעם צווייטן בית המקדש ביז דער משיח האָט עס פאַרלאָזן. די שכינה איז דאָרט געשטאַנען אויף דער שוועל; אַזוי אויך דער משיח ווען ער רעדט זיינע טרויעריקע וויינענדע ווערטער. יוסיפון און טאַציטוס (כאָטש מיר גאַראַנטירן נישט זייערע באַשטעטיקונגען) דערציילן אונז אַז ביים פאַלן פון ירושלים אינם יאָר 70 לביאת המשיח האָט מען געהערט אַ בת קול „לאָמיר אַוועק פון דאַנען." אַזוי צי אַזוי, דאָס הויז איז באמת פאַרוויסט געוואָרן, וואָרעם נישט געווען דאָרט מער קיין דערלייזונג, כאָטש עס איז באַזוכט געוואָרן דורך גאָטס דערלייזונג אינם משיח. מלאכי ג:1. ווי פאַרוויסט איז באמת דאָס הויז פון יודאַיזם. פּאָליטיש און שטאַטלעך איז עס אַזוי געווען פאַר אַ סך יאָרהונדערטן. די רוימער זענען טאַקע געקומען און אַוועקגענומען זייער אָרט און זייער נאַציאָן. יוחנן 48:11.

נאָר אינם איצטיקן יאָרהונדערט האָבן מיר געזען אַן ענדערונג אין דער פאַרוויסטונג, און עס איז נאָך אַלץ אַ שווערע לאַגע. אינם סידור האָבן מיר נאָך אַלץ די תפילה: „טרייסט, אָ האַר אונדזער גאָט, די וואָס וויינען פאַר ציון און די וואָס קלאָגן פאַר ירושלים, און די וויינענדע, צעשטערטע, פאַראַכטעטע און פאַרוויסטע שטאָט: וואָס וויינט אָן אירע קינדער, צעשטערט אָן אירע וווינונגען, פאַראַכטעט אָן אירע הערלעכקייט, און פאַרוויסט אָן איינוווינער, און זי זיצט און איר קאָפּ איז פאַרדעקט אַזויווי אַן עקרה וואָס האָט נישט געבוירן, און לעגיאָנען האָבן איר פאַרניכטעט, און דינערס פון פרעמדע געטער האָבן איר גע־ירשנט, און געטריבן דיין פאָלק צו דעם שווערד, און האָבן געקוילעט מיט שטאָלץ דיינע צדיקים. דעריבער וויינט ציון מיט ביטערע טרערן, און ירושלים שיקט אַרויס איר קול." עס איז נאָך אַלץ פאַרוויסט אין אַ גייסטיקן זין: אָן דער געגנוואַרט פון גאָט (ער האָט עס פאַרלאָזן ווי אין יחזקאלס צייטן); אָן דער עבודה פון גאָט און אָן דעם גוטווילן פון גאָט. די אורזאַך איז קלאָר און אַזוי אויך דער באַדינג.

> **ירושלים ירושלים ההרגת את הנביאים והסקלת את השלוחים אליה כמה פעמים חפצתי לקבץ את־בניך כתרנגלת המקבצת את־אפרחיה תחת כנפיה ולא אביתם: הנה ביתכם יעזב לכם שמם: כי אני אמר לכם מעתה לא תראוני עד אשר תאמרו ברוך הבא בשם יהוה: ד.ה. ירושלים, ירושלים. וואָס הרג'עסט די נביאים און שטייניגסט די, וואָס זיינען געשיקט צו דיר! וויפיל מאָל האָב איך געוואָלט צונויפזאַמלען דיינע קינדער ווי אַ הון זאַמלט איין איהרע הינדלעך אונטער איהרע פליגעל, און איהר האָט נישט געוואָלט. זעהט, אייער הויז וועט אייך בלייבען חרוב. וואָרים איך זאָג אייך, פון איצט אָן וועט איהר מיך נישט זעהן, ביז איהר וועט זאָגען: געבענשט איז דער, וואָס קומט אין גאָט'ס נאָמען".**
>
> **— מתתיהו כ"ג: 37-39.**

ווי פאַרוויסט איז באמת ישראלס גייסטיק הויז; די הערלעכקייט איז פאַרביי; (יחזקאל י:4; י"א:23) די עבודה פון גאָט איז פאַרביי (מתתיהו 2:24); די הבטחות פון גאָט ווערן נישט געגלויבט; די אָבות פאַראַכטעט; די תורה פאַרשוועכט; די בריתי אָבות גרינגשעצט; און דער משיח פאַרוואָרפן (יוחנן 15:19; „מיר האָבן קיין קעניג אחוץ צעזאַר.") ווו גאָט בויט נישט איז די געביידע פאַרוויסט. תהילים קכ"ז:1.

די בריטישע אַדמיראַליטעט האָט איינמאָל באַשטעטיקט אַז די שיף „רונאַ" וואָס איז געזונקען געוואָרן פון אַ מינע, איז אַוועק פון די אָנווייזונגען וואָס די שיף האָט דערהאַלטן און וואָס וואָלט איר פאַרזיכערט אַ גליקלעכע רייזע. אין ישראל האָט מען פאַרלאָזן די עצה פון גאָט און מען האָט זיך נישט געוואָלט צוהערן צו זיין מוסר. משלי א: 25. דער רעזולטאַט איז אַ פאַרוויסט הויז.

אָבער גאָט צו דאַנק, דאָס הויז וועלכעס איז איצט אַזוי פאַרוויסט וועט נישט אויף אייביק אַזוי פאַרבלייבן. צולעצט, וועט זיין

דאָס צוריק אויפגעבויטע הויז

די נביאים דערציילן אונז פיל וויאַזוי דאָס הויז וועט ווידער אויפגעבויט ווערן. עס איז אַפילו אָנגעדייטעט אינם לעצטן פסוק פון אונדזער קאַפּיטל. אָבער וויאַזוי קאָן עס צוריק אויפגעבויט ווערן פאַר יעדן איינעם אין ישראל נאָך היינט? וויאַזוי קאָן מען אויסטוישן דאָס פאַרוויסטע הויז אין אַ הערלעכע וווינונג פון גאָט? דורכן פּשוטן גלויבן אינם משיח. רוימער 12:10, 13. דאַן וועט דער משיח וואָס האָט פאַרלאָזן דאָס פאַרוויסטע הויז, אַריינקומען אין אונדזער האַרץ אַריין און עס מאַכן פאַר אַ בית המקדש פאַרן רוח הקודש, און ער טוט אַריינגיסן אין אונדזער זעל און גייסט, זיין אייגענע הערלעכקייט. יוחנן 23:14; 1 קאָרינטער 16:3. ווען דער משיח באַזיצט זיין פּלאַץ דאַן ווערט דאָס הויז אָנגעפילט מיט כבוד.

אַ געוויסע פרוי וואָס האָט באַזוכט די אויסשטעלונג אין פּאַריז איז פּלוצים קראַנק געוואָרן און כמעט פאַרלוירן איר שׂכל. זי איז געוואָרן שוואַכער און שוואַכער, און דער סוף איז פּאַמעלעך אָנגעקומען. נאָר איין וואָרט האָט זי געקאָנט אַרויסרעדן, „ברענגט — ברענגט — ברענגט —." מען האָט געברענגט בלומען, פרוכטן, נאַשערייען, אוצרות פון דער אויסשטעלונג זענען געבראַכט געוואָרן, אָבער זי האָט כסדר געשעפּטשעט, „ברענגט." מען האָט טעלעגראַפירט צו פריינט, און זיי זענען געקומען צו דער שטאַרבענדער פרוי. זי האָט כסדר געשעפּטשעט דאָס וואָרט ברענגט —." די וואָס האָבן געוואַכט האָבן געזען אַז עס דערנענטערט זיך די פּטירה. צולעצט, אַ וואָלקן איז אַוועקגענומען געוואָרן פון איר זכרון, איר צונג האָט זיך געעפנט און מיט אַ קלאָר און דייטלעך קול האָט זי אויסגערופן, „ברענגט די קעניגלעכע קרוין, און קרוינט אים האַר איבער אַלץ!" דאַן האָט זי זיך שטילערהייט אַוועקגעלייגט אויפן קישן און איז איינגעשלאָפן. די טיפסטע לעכצונגען פון איר נשמה זענען דערפילט געוואָרן ווען זי איז אַוועק אין דער געגנוואַרט פונם מלך הכבוד. נאָר גלויבן וועט איבערטוישן דיין פאַרוויסט גייסטיק לעבן אין זיין הערלעכער וווינונג און דיך צוגרייטן פאַר דער צוקונפטיקער פרייד און אייביקער הערלעכקייט. די זאַך איז אַ פּערזענלעכע און דו מוזט אַנטשיידן איצט.

אַ טרונק פונם קוואַל

גאָט דו האָט מיך אויסגעפאָרשט און דו קענסט מיך.

דו ווייסט מיין זיצן און מיין אויפשטיין, פאַרשטייסט מיין טראַכטונג פון דערווייטן. מיין גיין און מיין ליגן זיפּסטו דורך, און אין אַלע מיינע וועגן ביסטו באַהאַוונט. וואָרעם דאָס וואָרט איז נאָך צומאָל נישט אויף מיין צונג, ווייסטו עס דאָך, גאָט, שוין אינגאַנצן.

הינטן און פאָרנט האָסטו מיר באַלאַגערט, און אַרויפגעטאָן אויף מיר דיין האַנט. צו וווּנדערלעך איז עס פאַר מיר צו פאַרשטיין, צו הויך, איך קען עס נישט באַנעמען. ווו אַהין זאָל איך אַוועק גיין פון דיין גייסט? און ווו אַהין זאָל איך פון דיין פּנים אַנטלויפן?

זאָל איך אַרויפגיין אין הימל, ביסטו דאָרטן, און זאָל איך מיר אויסבעטן אין אונטערערד, ערשט ביסט דאָ.

זאָל איך נעמען די פליגלען פון באַגינען, זאָל איך רוען אין עק פון ים, וועט אויך דאָרטן מיך פירן דיין האַנט, און מיך האַלטן דיין רעכטע האַנט. און זאָל איך זאָגן: לויטער פינצטערניש זאָל מיך באַדעקן, און נאַכט זאָל ליכט פאַר מיר ווערן.

איז אויך פינצטערניש נישט פינצטער פאַר דיר, און נאַכט טוט אַזוי ווי דער טאָג ליכטן; אַזוי פינצטערניש אַזוי ליכטיקייט.

וואָרעם דו האָסט געשאַפן מיינע נירן, האָסט מיך געוועבט אין לייב פון מיין מוטער. איך לויב דיך, וואָרעם מוראָדיק ווונדערלעך בין איך געמאַכט; ווונדערלעך זענען דיינע ווערק, און מיין זעל ווייסט דאָס ווויל.

ניט פאַרהוילן איז געווען מיין געביין פאַר דיר, ווען איך בין געמאַכט געוואָרן אין פאַרבאָרגעניש, געשטריקט געוואָרן אין די טיפעניש פון דער ערד.

מיין אומגעפאָרעמט לייב האָבן געזען דיינע אויגן; יאָ, אין דיין בוך ווערן זיי אַלע אָנגעשריבן, די טעג ווען מען זאָל באַשאַפן ווערן, און איינער צווישן זיי איז געווען פאַר אים.

און ווי האַרב זענען פאַר מיר דיינע טראַכטונגען, גאָט, ווי געוואַלטיק זייער צאָל! זאָל איך זיי ציילן זענען זיי מער פאַר זאַמד, זאָל איך דערגיין צום סוף, דאַרף מיין דויער זיין ווי דיינער.

ווען דו, גאָט, זאָלסט טייטן דעם רשע! און איר בלוטיקע מענטשן, טוט זיך אָפּ פון מיר! די וואָס רעדן דיך אַרויס מיט בייזער כוונה, דיינע פיינט וואָס דערמאָנען דיך צום פאַלשן.

פאַרוואָר דיינע פיינט, גאָט, האָב איך פיינט, שונאים זענען זיי ביי מיר. פאָרש מיך, גאָט, און דערקען מיין האַרץ. פּרווו מיך, און ווייס מיינע געדאַנקען; און זע אויב אין מיר איז דאָ אַ פאַרדראָסיקער וועג, און פיר מיך אין דעם אייביקן וועג.

(תהילים קלט־139)

> **קומט צו מיר, איהר אַלע, וואָס זענט מיד און שווער באַלאַדען, און איך וועל אייך געבען רוה. נעמט אויף אייך מיין עול און לעהרענט פון מיר: ווייל איך בין עניוות'דיג און נידעריג אין געמיט: און איהר וועט געפינען רוה פאַר אייערע נשמות. וואָרים מיין עול איז גרינג און מיין משא איז לייכט.**

The Shepherd of Israel

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

אָנֹכִי הוּא הָרֹעֶה הַטּוֹב יוחנן 10־11

וַהֲקִמֹתִי עֲלֵיהֶם רֹעֶה אֶחָד יחזקאל ל"ד,23

אַ מאָנאַטליך בלאַט צו ערקלערן צו ישראל דעם אמת'דיגן משיח

Subscription Price 50c. a Year.

VOL. 42 - No. 3
NOVEMBER, 1957

דאָס פאַרוויסטע הויז פון יודאַיזם

פּראָפ. טשאַרלס ל. פיינבערג

ווען דאָס ערדישע שליחות פונם משיח האָט זיך געהאַלטן ביים ענדיקן, זענען די שטורעמדיקע וואָלקנס געהאַנגען זייער נידריק, זיי האָבן אָנגעזאָגט, אַז דער גואל וועט פאַרוואָרפן ווערן פון זיין אייגן פאָלק. אין מתתיהו 23, נאָכדעם ווי ער האָט פאַרדאַמט די סופרים און פרושים אַלס היפּאָקריטן, האָט ער זיך געוואָנדן צום פאָלק מיט די פאָלגענדע טיף באַדייטנדיקע ווערטער: מיר לייענען דאָרט (פסוק 37־39) „ירושלים, ירושלים, וואָס ברענגסט אום די נביאים, און שטייניקסט די וואָס זענען געשיקט צו דיר! וויפיל מאָל האָב איך געוואָלט איינזאַמלען דיינע קינדער, ווי אַ הון זאַמעלט איין אירע עופהלעך אונטער די פליגל, און איר האָט נישט געוואָלט. זע, אייער הויז וועט אייך איבערגעלאָזט ווערן פאַרוויסט. וואָרעם איך זאָג אייך: פון איצט אָן וועט איר מיך מער נישט זען, ביז איר וועט זאָגן: ברוך הבא בשם יהוה!" אָט דאָ האָבן מיר אַ וויכטיקן קיצור פון ישראלס גייסטיקע געשיכטע, די פאַרגאַנגענהייט, געגנוואַרט און צוקונפט. זייער געגנ־ווירקונג צו דער באַטשאַפט פון די נביאים טראָץ גאָטס לעכצענדער ליבע, באַצייכנט זייער פאַרגאַנגענהייט. זייער געגנוואַרט ווערט באַצייכנט אונטער דעם בילד פון אַ פאַרוויסט הויז. ווען זיי וועלן באַגריסן מיט פרייד דעם משיח וועלכער איז דויד המלך'ס גרויסער זון, וועלן זייערע צוקונפטיקע האָפנונגען און דערוואַרטונגען דערפילט ווערן. נאָך אַזויפיל מוסר זאָגן, זעען מיר די וואַרעמקייט און רחמנות פון אונדזער האַרן. עס איז אַ טרויריקער געוויין פון אַנטוישטער ליבע. נאָכדעם האָט שוין ישוע המשיח מער נישט געלערנט עפנטלעך און וואַרשיינלעך איז מער נישט געקומען אין בית המקדש אריין. דאָס זענען געווען די לעצטע ווערטער וועלכע ער האָט עפנטלעך גערעדט אַלס רבי אין דער געגנוואַרט פונם פאָלק. כדי מיר זאָלן בעסער פאַרשטיין די באַדייטונג פון דעם שרעקלעכן משפט וואָס איז אָנגעזאָגט געוואָרן פון אונדזער האַר, דאַרפן מיר באַטראַכטן דריי פאַקטאָרן.

די דריי וויכטיקע געגנשטאַנדן זענען, צום ערשטן

דאָס פאַרהערלעכטע הויז

עס איז שטענדיק געווען גאָטס ציל אַז ער זאָל פאַרהערלעכן דעם רוחניותדיקן גאָטעס דינסט פון זיין פאָלק דורך זיין געגנוואַרט. מען קאָן עס זען אין דעם אוהל מועד. מיר לעזן דאָרט (שמות מ' 34־38) „און דער וואָלקן האָט איינגעדעקט דעם אוהל מועד, און די פּראַכט פון גאָט האָט אָנגעפילט דעם משכן. און משה האָט נישט געקענט אַריינגיין אין אוהל מועד, ווייל דער וואָלקן האָט אויף אים גערוט, און די פּראַכט פון גאָט האָט אָנגעפילט דעם משכן. און ווען דער וואָלקן האָט זיך אויפגעהויבן פון משכן, פלעגן די קינדער פון ישראל ציען אויף אַלע זייערע ציאונגען. און אַז דער וואָלקן פלעגט זיך נישט אויפהייבן, פלעגן זיי נישט ציען, ביז דעם טאָג וואָס ער האָט זיך אויפגעהויבן. וואָרעם דער וואָלקן פון גאָט איז געווען אויפן משכן ביי־טאָג, און אַ פייער פלעגט זיין דרינען ביי נאַכט, פאַר די אויגן פון דעם גאַנצן הויז פון ישראל, אין אַלע זייערע ציאונגען." מיר מוזען פאַרשטיין אַז דער אויפבוי פונם משכן האָט געקאָסט אַריבער אַ מיליאָן דאָלאַר, אָבער עס איז געוואָרן פאַרהערלעכט דורך דער געגנוואַרט פון דעם האַרן.

אַ ייִנגעלע האָט אַמאָל געפרעגט, „מאַמע, וויפיל געטער זענען פאַראַן?" אַ ייִנגערער ברודער האָט עס אונטערגעהערט און געזאָגט, „געוויס, נאָר איין גאָט." „אָבער פונוואַנען ווייסטו עס?" האָט דער ערשטער געפרעגט. „ווייל" האָט דער צווייטער געענטפערט, „גאָט פילט אויס יעדן אָרט, אַזוי אַז עס איז נישטאָ קיין פּלאַץ פאַר קיין צווייטן."

דער בית המקדש וועלכן שלמה המלך האָט געבויט איז געווען אַ ווונדער פאַר דער אַלטערטימלעכער וועלט און געווען געבויט לויט דער מאָס 2:1 אין באַצוג צום משכן (צוויי מאָל אַזוי גרויס). עס איז געווען די שענסטע געביידע אין ישראל. דער איינדרוק איז געווען אַן עהרפורכטיקער ווען איינער האָט עס דערזען פון די בערגער פון יהודה. דאָרט האָט אויך געוווינט דער כבוד פון גאָט. ווען עס איז געווען דער חנוכת הבית, האָט גאָט אָנגענומען די עבודה דאָרט דורך דעם וואָס ער איז אַראָפּגעקומען מיט אַ הערלעכן וואָלקן אָנצופילן דעם בית המקדש. (א' מלכים ח:10, 11) דער בית המקדש פון זרובבל, כאָטש נישט אַזוי הערלעך ווי שלמה המלך'ס, האָט אויך געהאַט די הבטחה פון דעם כבוד פון גאָט. חגי הנביא האָט צוגעזאָגט אַז דאָס הויז וועט האָבן אַ גרעסערע הערלעכקייט אין משיחס צייטן. חגי ב:9. ווען דער משיח איז געקומען, איז די הערלעכקייט פון גאָט מיט אים געקומען. יוחנן 1:14; לוקס 2:29־32. דער בית המקדש איז פאַרשווענדעריש באַנייט געוואָרן דורך הורדות המלך. יוחנן 2:20. און עס איז געווען דער בית המקדש מיט וועלכן די תלמידים פונם משיח האָבן אַזוי שטאָלצירט. מתתיהו 1:24. זינט דער צייט ווען גאָט האָט געבראַכט דערלייזונג דורך בלוט און קראַפט פאַר ישראל, נאָכדעם ווי זיי האָבן פאַרלאָזט עגיפּטן, איז ער געווען פאַראינטערעסירט צו וווינען צווישן זיי. דורך זיין געגנוואַרט האָט ער באַצירט דעם משכן און די שפּעטערדיקע בתי מקדשים. מיר מוזן טראַכטן איבער דידאָזיקע זאַכן ווען מיר דענקן איבער דעם משפט וואָס איז פאַרויסגעזאָגט געוואָרן פונם משיח.

אַ צווייטע זאַך וועלכע מיר מוזען באַטראַכטן, און דאָס ווערט אונטערשטראָכן אין דעם פסוק, איז

דאָס פאַרוויסטע הויז

ווען דער משיח האָט אָנגעזאָגט זיין פאָלק אַז ער פאַרלאָזט זייער הויז פאַרוויסט, איז דאָס געווען זיין לעצטע עפנטלעכע באַהויפּטונג צו זיין פאָלק וואָס האָט אין אים נישט געגלויבט און אים פאַרוואָרפן. זיין פאַרלאָזן דעם בית המקדש, איז נישט נאָר געווען דאָס אויפגעבן פונם הויז, אָבער אויך די שטאָט און דאָס לאַנד. ער רופט עס איצט „אייער הויז" נישט זיין פאָטערס הויז. ווען דער בית המקדש ווערט איצט באַצייכנט אַלס פאַרוויסט, באַדייט דאָס די גייסטיקע צעשטערונג. עס וועט פאַרלאָזן ווערן. איבער דעם בית המקדש קען מען איצט שרייבן „אי כבוד" וואָרעם די הערלעכקייט

Published Monthly, except bi-monthly during July and August, by the American Board of Missions to the Jews, 236 West 72nd Street, New York 23, N. Y.
Entered as Second Class Matter November 20, 1945, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879